

OLIVER STONE
& PETER KUZNICK

**ISTORIA
NESPUSĂ
A STATELOR
UNITE ALE
AMERICII**

Traducere din limba engleză de Mariana Alexandru

Prefață de Octavian Roske

CORINT
BOOKS

—2020—

Cu pași mici pe coridoarele puterii: o carte despre politica americană

Neîncrederea în instituția prezidențială americană nu este un produs al afacerii Watergate. Militanții epocii progresiste și-au clădit discursul reformist denunțând complicitatea grupurilor de interese cu factorul politic. Înființându-și propriul partid, Theodore Roosevelt, după ce repurtase pe parcursul mandatului său prezidențial mai multe victorii împotriva marelui capital, și-a construit campania electorală din 1912 combătând strategiile republicanilor și democraților, candidații acestora fiind, în opinia sa, incapabili să înțeleagă corect nevoile societății americane. Confruntat cu provocările Marii Crize Economice, Franklin D. Roosevelt a cerut extinderea puterii executive, în numele căreia dorea să inițieze mai multe reglementări pentru a diminua efectele șomajului și sărăciei. Programul legislativ promovat de Roosevelt nu s-a bucurat de susținere unanimă. Pe de o parte, el s-a confruntat cu reticențele Curții Supreme, care, în virtutea tradiției nonintervenționiste în chestiuni economice, a declarat neconstituționale reglementări esențiale pentru New Deal. Pe de altă parte, stânga marxistă era nemulțumită că reformele nu loveau îndeajuns articulațiile capitalismului, iar republicanii, prin vocea fostului președinte Herbert Hoover, acuzau administrația Roosevelt că împinge America spre socialism. Ca și Woodrow Wilson la începutul Primului Război Mondial, Roosevelt a fost constrâns, după septembrie 1939, să-și adapteze

discursul la curentul de opinie favorabil neutralității. Organizații precum America First, senatorul republican Arthur Vanderberg sau celebrul aviator Charles Lindbergh alimentau presa cu opinii ce avertizau că președintele dorește să implice Statele Unite ale Americii într-un război european, încălcând astfel tradiția izolaționistă.

La începutul anilor 1950, campania senatorului McCarthy sugera că abandonarea Chinei în mâinile lui Mao, după ce Statele Unite ale Americii sprijiniseră masiv trupele lui Jiang Jieshi împotriva agresiunii japoneze, reprezenta dovada existenței unor simpatizanți comuniști în structurile puterii executive, de la Departamentul de Stat până la Apărare. Transformarea conflictului din Coreea într-un război de uzură le-a dat „uliilor” ocazia de a învinui administrația Truman de slăbiciune în confruntarea cu amenințarea comunistă. Susținătorii unei riposte masive – printre ei generalul MacArthur fiind o voce pregnantă – ar fi dorit ca Statele Unite ale Americii să câștige războiul bombardând bazele Chinei comuniste din Manciuria, instituind o blocadă navală completă și implicând în conflict forțele naționaliste din Taiwan. Pledoaria pentru o politică fără compromisuri față de „imperialismul ateu” a marcat și campania electorală a candidatului republican Barry Goldwater din 1964. Printre reproșurile aduse democraților se numărau intrarea Cubei în sfera de influență sovietică, acceptarea construirii Zidului Berlinului, sprijinul ezitant acordat Vietnamului de Sud și acceptarea interzicerii testelor nucleare, o măsură ce ar fi permis Moscovei să-și păstreze avantajul în forțe convenționale. Deși Johnson l-a învins în alegeri pe Goldwater, acuzându-l de extremism și iresponsabilitate, o mare parte din retorica fermității față de blocul comunist va continua să servească drept suport al politicii de apărare și în timpul administrației sale. Adoptarea în Congres, în august 1964, a Rezoluției asupra Golfului Tonkin prin care președintele era investit „să ia toate măsurile necesare pentru respingerea oricăror atacuri împotriva forțelor Statelor Unite ale Americii” în conflictul din Asia de Sud-Est nu a făcut decât să reactiveze unul din punctele platformei republicane, Johnson folosindu-se de noua sa

autoritate pentru bombardarea punctelor strategice din Vietnamul de Nord și trimiterea de trupe în sprijinul Vietnamului de Sud. Confruntat patru ani mai târziu cu demonstrații împotriva războiului, cu o presă care scria insistent despre inutilitatea unui conflict din care americanii nu vor ieși învingători, dar mai ales cu disidența pacifistă din propriul partid, Johnson își amintea desigur că, în februarie 1965, un sondaj de opinie arăta că 83% din cei chestionați aprobau bombardarea Vietnamului de Nord, 79% considerau că Statele Unite ale Americii luptă pentru a apăra Vietnamul de Sud de agresiunea comunistă, iar 69% socoteau că miza acestui război era chiar securitatea Americii. Toate realizările mandatului său, garantarea drepturilor civile, eliminarea discriminării rasiale, reforma sistemului de asigurări medicale, masivele fonduri federale acordate educației, stabilirea unui salariu minim echitabil, lansarea unor programe de dezvoltare urbană, măsurile pentru protejarea mediului și alte multe programe și inițiative legislative erau umbrite acum de suspiciunea că Johnson trimite la moarte mii de tineri pentru o cauză pe care americanii nu o înțeleg.

Despre suspiciune și culpabilizare este vorba și în volumul *Istoria nepusă a Statelor Unite ale Americii*, semnat de Oliver Stone și Peter Kuznick. Apărută pentru prima oară la Gallery Books în 2012, cartea de 750 de pagini, bogat ilustrată și cu un aparat critic voluminos, reprezintă varianta editorială a documentarului în 10 episoade cu același titlu, un proiect la care s-a lucrat începând cu 2008. Filmul a stârnit reacții diferite, de la aprecieri privind montajul inovator și calitatea imaginilor până la critici îndreptate mai ales împotriva mesajului politic și a viziunii revizioniste asupra politicii externe americane. Versiunea prescurtată a cărții, din care s-au eliminat notele, a apărut în 2014, după ce, cu un an înainte, fusese lansat un format educațional destinat liceelor și universităților, proiect la care s-a alăturat și Eric Singer. O ediție adresată tinerilor apărută în două volume în 2015 și la începutul acestui an arată că interesul pentru a propaga mesajul istoriei contestate nu s-a stins încă.

Dincolo de interpretările tendențioase, rezervate mai ales președinților care au dorit să apere interesele americane prin forța armelor, cartea poate fi privită ca o dovadă a libertății absolute de exprimare, o garanție constituțională pe care Părinții Fondatori au înscris-o în Primul Amendament. Ar fi greu de imaginat ca un volum similar care să conteste decizii majore de politică internă și relații internaționale să apară într-un regim totalitar sau ca diverse teorii conspiraționiste să fie țesute pe seama unor dictatori, pentru ca apoi să fie expuse vizual sau prin pagina tipărită publicului de toate vârstele. Pentru cititorul din România care a avut experiența guvernării comuniste va fi, probabil, greu de înțeles înverșunarea tușelor din portretul rezervat președintelui Reagan de cei doi autori. În opinia lor, fostul guvernator de California a militarizat politica externă, i-a încurajat pe anticomuniștii radicali, a sprijinit dictaturile și a întreținut conflicte în Orientul Apropiat și America Latină. La aceste defecte se adăugau incapacitatea sa de a distinge între realitate și imaginație, o judecată redusă la aforismele lui Benjamin Franklin și producțiile de Hollywood, o neglijență pentru detalii ce oferea prilejul unor gafe diplomatice și o acuitate mentală îndoielnică. Cât despre contribuția sa la încheierea Războiului Rece, toate meritele ar aparține, de fapt, lui Gorbaciov. De neînțeles este și modul în care autorii discută despre Doctrina Truman, ca de altfel întreaga prezentare a originilor Războiului Rece, pe fundalul căruia imaginea lui Stalin culege toate avantajele unei descrieri binevoitoare. Pentru a obține o imagine echilibrată asupra evenimentelor, cititorul ar putea dubla lectura volumului cu alte surse. Spre exemplu, bilanțul administrației George W. Bush ar putea fi descris și din perspectiva memoriile celor care au avut putere de decizie în anii aceia: președintele, vicepreședintele Dick Cheney, consilierul pentru securitate națională și apoi secretar de stat Condoleezza Rice, secretarul apărării, Donald Rumsfeld, primul administrator al Irakului după invazia americană, Paul Bremer, și alții.

Cu condiția de a nu fi privit ca sursă de judecăți definitive, volumul lui Oliver Stone și Peter Kuznick ni se oferă ca un text

provocator, alcătuit după un decupaj ce nu lasă niciun moment de pauză cititorului, dens și totuși accesibil, păstrând ceva din expresivitatea documentarului, fascinant prin tenacitatea discursului demolator căruia îi cad victimă, pe rând, cele mai reprezentative figuri din galeria politicii americane.

OCTAVIAN ROSKE

Capitolul 7

Republicanul Dwight David Eisenhower a fost ales președinte în 1952, câștigând detașat într-o cursă electorală la care au participat alegătorii din 39 de state. Erou în cel de-al Doilea Război Mondial, Ike era deopotrivă blând și puternic. Știa că militarismul avea limitele lui și a considerat că îndelungatul Război din Coreea era „inutil”. Ca președinte, el îi va pune capăt și va restabili încrederea și optimismul americanilor, proclamând: „Acum privim spre viitor, cu încredere în noi, în țara noastră și în Creator, care este Tatăl Nostru, al tuturor.”

De asemenea, el a avut încredere în cel mai puternic arsenal creat vreodată. Și, chiar cu trei zile înainte de alegerea sa, Statele Unite ale Americii au testat prima lor bombă cu hidrogen asupra a ceea ce fusese odată insula Elugelab.

Dispozitivul de 65 de tone era prea mare pentru a fi aruncat din avion. Elugelab a ars timp de șase ore, sub un nor în formă ciupercă, pe o suprafață de 161 de kilometri, și apoi a dispărut pentru totdeauna.

Cine era acest nou președinte american cu chip bătrânicos? La Potsdam el se împotrivi bombardării atomice a Japoniei. Se zbătuse pentru al doilea front ca să-i ajute pe sovietici, în 1942, și a fost furios când Churchill l-a convins pe Roosevelt să invadeze, în schimb, nordul Africii. El legase prietenie cu generalul sovietic Jukov. Stalin îl prețuia: „Generalul Eisenhower este un om măreț,

nu doar datorită realizărilor sale militare, ci și din pricina naturii sale umane, prietenoase, amabile și oneste.”

A fost primul străin care a asistat la parada din Piața Roșie, de pe platforma situată deasupra mormântului lui Lenin. Și, la șase săptămâni după inaugurarea sa, în martie 1953, s-a ivit o nouă oportunitate. Americanii au primit vestea că Iosif Stalin murise. În ciuda brutalității sale nemaipomenite, majoritatea rușilor l-au onorat, deoarece a adus națiunii victoria asupra naziștilor și a transformat Rusia dintr-un stat înapoiat într-un stat industrial modern.

În timp ce mulțimea ținea doliu, noi lideri sovietici, oarecum nesiguri, eliberați de fantoma apăsătoare a celui care le orânduise viețile precum un vechi țar timp de 30 de ani, au decis să atenueze tensiunile cu Occidentul capitalist. Ei voiau, mai presus de orice, să se concentreze asupra îmbunătățirii calității vieții poporului lor și au militat pentru coexistență și competiție pașnică. Cum avea să răspundă noua conducere a Americii?

Winston Churchill, reales pentru a doua oară în fruntea cabinetului în 1951, avea experiența a 50 de ani de diplomatie internațională – de la vârsta de aur a imperiilor europene până la ascensiunea îngrozitoare a fascismului. Dar această nouă epocă nucleară avea o teroare aparte pentru bărbatul vârstnic. A presat Washingtonul să profite de această oportunitate fără precedent și a insistat pentru un summit internațional cu noii lideri sovietici. El avea așteptări de la Eisenhower. S-au scurs șase săptămâni de tăcere. Apoi Eisenhower a vorbit elocvent despre pace: „Fiecare armă produsă, fiecare navă de război lansată, fiecare proiectil tras înseamnă o prădare a celor înfomețați, a celor înfrigurați și neîmbrăcați. [...] Asta nu este nicidecum viață. [...] Sub norul războiului amenințător, umanitatea atârână de o cruce de fier.”

Sovieticii, inspirați, au tipărit la scară largă discursul, dar apoi, două zile mai târziu, la Moscova a ajuns răspunsul secretarului de stat al lui Eisenhower, John Foster Dulles. „Ofensiva de pace” sovietică, a atacat el, era „o defensivă de pace”, întreprinsă ca reacție față

*Persoane comemorând
moartea lui Stalin în Dresda,
Germania de Est.*

de tăria Statelor Unite ale Americii, iar comuniștii „conspirau neîncetat ca să răstoarne din interior fiecare guvern liber din lume”.

Era o insultă, iar sovieticii au rămas perplecși, întrebându-se dacă moderatul Eisenhower sau radicalul Dulles vorbea în numele noii administrații.

Fiu al unui pastor prezbiterian, Dulles își făcuse o carieră pe Wall Street în anii 1920 și 1930 ca avocat pentru compania de avocatură „Sullivan and Cromwell”. Dulles nu a ezitat niciodată în angajamentul său de a apăra interesele de afaceri ale Statelor Unite ale Americii sau în ura sa față de comunism. În ciuda dezmințirilor vehemente în privința unei înțelegeri cu naționaliștii, el a lucrat pentru clienți corporatiști și bancheri și a contribuit la garantarea a peste 1 miliard de dolari în vânzări de acțiuni germane în Statele Unite ale Americii. A făcut și afaceri la scară largă cu I.G. Farben, o corporație ce a finanțat regimul nazist.

Dulles avea ideea obsesivă a eliberării prin mijloace agresive a cetățenilor aflați sub control sovietic.

La începutul președinției lui Eisenhower, intervenția polițienească în Coreea devenise un coșmar ce dura de doi ani și jumătate, un război terestru brutal ale cărui pagube și manevre nesfârșite

În 1948, generalul-locotenent Curtis LeMay, creierul din spatele bombardării orașelor japoneze, a preluat conducerea departamentului Strategic Air Command* (SAC), propunându-și să transforme forțele aeriene într-o elită, gata să lupte împotriva sovieticilor la momentul potrivit.

pentru cucerirea unor dealuri lipsite de valoare strategică erau la fel de frustrante cum aveau să fie 15 ani mai târziu operațiunile din junglele din Vietnamul de Sud*.

Luptând cu nord-coreeni antrenați și înarmați de sovietici, generalul Douglas MacArthur, erou din cel de-al Doilea Război Mondial, înaintase spre nord, către granița cu China, în ciuda repetatelor avertismente de la Beijing. El l-a asigurat pe Truman că statul chinez nu avea să intre niciodată în război. Spre sfârșitul toamnei lui 1950, sute de mii de soldați chinezi au trecut fluviul Yalu, silind forțele americanilor și aliaților lor să se retragă în dezordine. Revista *Time* a numit-o „cea mai grea înfrângere pe care o suferiseră vreodată Statele Unite ale Americii”. Truman scria în jurnalul său: „Cel de-al Treilea Război Mondial începe acum.”

MacArthur, în mai mult rânduri, și Truman, cu alt prilej, la o conferință de presă din noiembrie 1950, au amenințat cu folosirea bombei atomice. Opinia publică, potrivit unui sondaj Gallup, a aprobat ideea în proporție de 52%, în timp 38% dintre ei au

---

* Departament al United States Air Force însărcinat cu arsenalul nuclear strategic din 1946 până în 1992 (n. tr.).

respins-o. MacArthur a înaintat o listă cu 26 de ținte și a solicitat opt bombe atomice suplimentare care să fie aruncate asupra forțelor invadatoare și a „concentrărilor importante ale puterii aeriene a inamicului”.

Generalul Curtis LeMay s-a oferit să conducă atacurile și, fără ca lumea să știe, piloții americani și sovietici s-au angajat într-un război aviatic direct – singura luptă amplă dintre cele două părți în timpul Războiului Rece.

Pe fondul relatărilor din *New York Times* despre pierderea prestigiului american pe mapamond, MacArthur a oferit declarații la Tokio, învinuindu-i pe alții pentru dezastrul militar și insistând pentru un război cu statul chinez. Știind că Truman căuta un armistițiu, MacArthur și-a făcut public ultimatumul dat Chinei. Când o scrisoare importantă a lui MacArthur a fost citită în Congres, șefii Statului-Major au recomandat în unanimitate să fie eliberat din funcție. Truman a anunțat concedierea lui MacArthur.

Episodul dramatic al concedierii lui MacArthur de către Truman pentru insubordonare și șocul provocat de eşecul puternicei

Generalul Douglas MacArthur vorbind mulțimii pe Soldier Field, în Chicago, în timpul turneului de adio din 1951, după destituirea sa de către Truman și de către șefii Statului-Major, din cauza ultimatumului dat Chinei.

armate americane, incapabilă să se impună în fața trupelor de țărani chinezi insuficient înarmați, au făcut ca rata de popularitate a lui Truman să scadă la un record negativ de 22%.

Fără nicio victorie la orizont, luni de zile, forțele ONU au împânzit nordul și sudul Coreei cu bombe masive, necruțătoare, convenționale, în mod asemănător campaniei desfășurate în Japonia cu cinci ani mai devreme. Arma aleasă a fost napalmul. Aproape orice oraș important din Coreea de Nord a fost ars din temelii și puține au rezistat în Sud.

Deși Mao Zedong își imagina un conflict mondial, Stalin, în vara lui 1951, i-a împins pe nord-coreeni la masa tratativelor, dar negocierile s-au lungit pentru încă doi ani.

În ciuda unui oarecare progres la negocieri și a inițiativei de pace după moartea lui Stalin, Eisenhower a amenințat să extindă războiul. Le-a sugerat comandanților săi că zona Kaesong din Coreea de Nord ar fi un loc bun pentru a testa noile bombe atomice americane.

Șefii de Stat-Major și Consiliul de Securitate Națională au aprobat atacuri atomice asupra Chinei. Eisenhower și Dulles s-au asigurat ca liderii comuniștii să afle despre amenințări.

Statele Unite ale Americii au început să bombardeze digurile din apropierea orașului Pyongyang, din Coreea de Nord, provocând inundații enorme și distrugând recolta de orez. Tribunalul de la Nürnberg condamnase acțiuni naziste similare în Olanda, în 1944, drept crime de război.

Cu victime de ambele părți, s-a semnat în cele din urmă un armistițiu în iulie 1953, divizând țara exact unde începuse războiul cu trei ani mai devreme. Statele Unite ale Americii, în ciuda faptului că a anunțat stăvilirea pericolului comunist, au fost percepute ca perdante, căci nu câștigaseră războiul.

Mai târziu, vicepreședintele Richard Nixon avea să insiste că amenințările nucleare ale lui Eisenhower funcționaseră pe deplin, oferindu-i lui Nixon lecția valorii impredictibilității și inspirându-i

teza „omului nebun”*, pe care a aplicat-o ulterior în Vietnam, peste mai puțin de douăzeci de ani.

Clar era însă mesajul către asiatici, care au încercat să pună în discuție interesele strategice ale americanilor. Între 3 și 4 milioane de coreeni și-au pierdut viața dintr-o populație de 30 de milioane – 10% sau mai mult –, precum și peste un milion de chinezi și mai mult de 37 000 de americani. China i-a înfruntat cu mândrie pe americani, așa cum aveau să procedeze mai târziu și vietnamezii, ceea ce i-a mărit prestigiul pe arena internațională. În schimb, Statele Unite ale Americii au blocat cooptarea Chinei în ONU până în 1971. Prin comparație, sovieticii au părut slabi, lărgind prăpastia dintre ei și națiunea chineză. Cât despre Statele Unite ale Americii, Churchill a surprins magistral adevărata semnificație a conflictului: „Coreea nu are nicio însemnătate acum. Nu am auzit niciodată de nenorocitul ăsta de loc până la vârsta de 74 de ani. Importanța ei constă în faptul că a dus la reînarmarea Americii.”

Sătul de tendința militaristă în creștere a politicii americane, George Kennan, întemeietorul politicii de izolare, a demisionat din funcția de director al planificării politice din cadrul Departamentului de Stat, în 31 decembrie 1949. A fost înlocuit de Paul Nitze, protejat al lui Forrestal și membru al grupurilor din Wall Street. Nitze a preluat imediat conducerea comisiei pentru pregătirea unui raport al Consiliului de Securitate Națională, cunoscut sub numele de NSC-68, care avea să restabilească în mod fundamental poziția de apărare a națiunii. Documentul prezenta într-o lumină atât de înspăimântătoare intențiile sovieticilor și exagera atât de tare în privința puterii sovietice, încât părea să fie lipsit de orice posibilitate de a fi pus în practică. Izbucnirea Războiului din Coreea

---

* Teoria omului nebun este un concept asociat cu politica externă a președintelui american Richard Nixon, prin care acesta și administrația sa încercau să-i determine pe liderii statelor din blocul comunist să creadă că Nixon era irațional și instabil, dispunând de o mare capacitate de distrugere, pentru ca acești lideri să nu provoace Statele Unite ale Americii, de teama unui răspuns imprevizibil (n. tr.).

Un avion american aruncând napalm asupra teritoriului Coreei de Nord. Chiar și după debutul negocierilor de pace, în primăvara lui 1951, războiul aerian al Statelor Unite ale Americii a continuat neabătut, arma preferată fiind napalmul. Aproape toate orașele importante din Coreea de Nord au fost arse din temelii.

Femei și copii căutând prin ruinele din Seul. În timpul războiului, între 3 și 4 milioane de coreeni și-au pierdut viața dintr-o populație totală de 30 de milioane, precum și peste 1 milion de chinezi și 37 000 de americani.

i-a dat o nouă șansă, grăbind Statele Unite ale Americii pe calea militarismului excesiv.

Prin aprobarea raportului NSC-68, bugetul de apărare a crescut de patru ori, la circa 50 de miliarde de dolari. Și cheltuielile militare vor oscila cu peste 50% din bugetul Statelor Unite ale Americii pentru restul anilor 1950. Sub administrația lui Eisenhower, avea să se desăvârșească o economie de război permanentă. Cu alte cuvinte, nu doar General Motors era bună pentru America, ci și anticomunismul era potrivit pentru afaceri.

În timpul campaniei sale prezidențiale, de fapt, Eisenhower depusese prea puține eforturi pentru a tempera Războiul Rece, ațâțând curentul antisovietic cu apeluri de a trece de la „izolarea” democrațiilor la „eliberarea” blocului estic, politică proprie republicanilor.

Deși îl disprețuia pe Joe McCarthy, veninosul senator anticomunist din Wisconsin, și îi deplângea în particular tactica, Eisenhower a renunțat în timpul campaniei să-l apere pe mentorul său, generalul George Marshall, acuzat de McCarthy de trădare pentru că „a pierdut” China în calitate de secretar de stat. McCarthy l-a numit pe Marshall „un individ fals până în măduva oaselor” și i-a cerut demisia. El a declarat: „Chiar de ar fi un singur comunist în Departamentul de Stat, tot ar fi prea mulți comuniști.”

Marshall a refuzat să răspundă și i-a spus lui Truman la acea vreme că, dacă ar fi trebuit să explice în acel moment al vieții că nu era un trădător, nu ar fi meritat efortul. Dar nu a durat mult până să

Joseph McCarthy, senatorul de Wisconsin prea puțin cunoscut anterior, a devenit figura odioasă a anticomunismului de la mijlocul secolului trecut.

demisioneze din funcția de secretar al apărării. Încă de la începutul lui 1950, McCarthy începuse să rețină atenția mass-mediei, printr-o declarație oferită în 9 februarie, în Wheeling, statul Virginia de Vest: „Țin în mână o listă cu 205 nume, care a fost adusă la cunoștința secretarului de stat ca fiind membri ai Partidului Comunist și care, în ciuda acestui lucru, continuă să dicteze în Departamentul de Stat.” În următoarea zi, într-un alt stat, numărul celor de pe listă a scăzut la 57.

Deși a tăcut când a trebuit, Truman, într-unul din cele mai bune discursuri ale sale, de care alți președinți ar fi bine să țină cont, a deplâns isteria la care contribuisese atât de mult:

Am să vă spun cum nu vom lupta împotriva comunismului: nu vom transforma FBI într-o poliție secretă de tipul Gestapo-ului. Unii și-ar dori asta. Nu vom încerca să controlăm ceea ce oamenii citesc, spun și gândesc. Nu vom transforma Statele Unite ale Americii într-un stat totalitar de dreapta, pentru a face față amenințării totalitarismului de stânga. Pe scurt, nu vom pune capăt democrației. Vom păstra în vigoare *Bill of Rights**.

Dar, de-a lungul anilor 1950, dezbaterea politică a dispărut în Statele Unite ale Americii, pentru că Eisenhower nu a repudiat în mod public metodele extremiste fie ale *Red Scare*** , fie ale *Lavender Scare****, care îi viza pe homosexuali și lesbiene.

---

* Numele dat colectiv primelor zece amendamente la Constituția Statelor Unite ale Americii, prin care s-au asigurat garanții specifice ale drepturilor și libertăților personale, limitări clare ale puterilor guvernului în procedurile judiciare și declarația explicită că toate puterile care nu au fost anume delegate Congresului prin Constituție sunt rezervate statelor sau cetățenilor (n. tr.).

** Două perioade de mare intensificare a anticomunismului în Statele Unite ale Americii: prima debutează cu Revoluția din Octombrie din 1917 și se încheie în 1920, iar cea de-a doua se desfășoară în anii 1950, în contextul Războiului Rece (n. tr.).

*** Un val de persecuție a homosexualilor, care a izbucnit în Statele Unite ale Americii în timpul anilor 1950, fiind legat de Panica Roșie din perioada de apogeu a activității lui McCarthy (n. tr.).